

אור הנר

עורך: נדריה אטון

דבר העורך

"מוצא שפתיך תשמור ועשית"

במדינתו, וכך היה:

מעשה היה בנער ובנערה שנשבעו להינשא זה לזו, ואם האחד מהם יתחרט וירצה להינשא לאחר, יבוא ויטול רשות מזולתו.

לאחר זמן רצתה הנערה להינשא לבחור אחר. הלכה אל הבחור הראשון לבקש רשותו, ואף הציעה לתת לו כסף וזהב כדי שיתיר את שבועתה.

שמע זאת הבחור ומחל לה על שבועתה בלב שלם, ואף סירב בתוקף לקבל כספה באומרו: "כיון שעמדת בשבועתך ובאת לקבל הסכמתי, הנני מברך שתלכי לשלום עם ממונך ותצליחי בכל דרכיך".

חזרה הנערה לביתה ובידה הכסף. בדרכה

פגעו בה קבוצת לסטים, וביניהם שודד זקן, אשר גזל מידיה את כספה ורצה להרע לה.

התחננה בפניו הנערה על חייה וסיפרה לו על אודות הבחור אציל הנפש שממנו שבה, ועל דבר סירובו לקבל ממנה כספה, ובקול בוכים הטיחה בו: "הרי אתה אדם מבוגר, אתה צריך להתבייש לקחת ממני כסף זה? תלמד מאותו בחור שיכול היה בקלות להרוויח סכום זה, אך ויתר לי, ואתה מבקש לשדוד אותי?"

התרכך השודד לשמע דבריה, השיב לה את הכסף והתכשיטים הרבים ושחררה לנפשה.

"ועתה", פנה שלמה לשלושת העומדים לפניו, "בקשני מלך רומי, שאומר לו את מי יש לשבח: את הנערה שקיימה את הבטחתה ובאה לבקש רשות מהבחור, את הנער שהתיר לה להינשא לאחר, או שמא את השודד הזקן

בפרשתנו התורה מצווה אותנו לשמור ולקיים את מה שאנו מוציאים מהפה.

נשאלת השאלה: לכאורה מצווה זו פשוטה, הרי בוודאי שעלינו לקיים את מה שאנו אומרים ומבטיחים, אם כן מה התורה דורשת מאיתנו בציווי זה?

על שאלה זו ענה במתק שפתיו הגאון הצדיק רבי בן ציון מוצפי שליט"א: התורה מלמדת אותנו בציווי זה, שישנה חשיבות רבה למילים שאדם מוציא מפיו, מפני שפיו של האדם מגלה את תוכו, ולפי דיבוריו יודעים מה הם הרהוריו. לכן מדגישה התורה שעלינו לשמור על פינו כי הוא מגלה ומסביר מהי מחשבותינו ודעותינו.

שלמה המלך ע"ה אמר בחכמתו (משלי כז, כא): "ואיש לפי מהללו", לפי מה שהוא מהלל ומשבח - ניכר עליו מיהו ומה טיבו.

לפנינו מעשה מדהים שהיה בתקופת שלמה המלך ע"ה, שמלמד אותנו אחד לאחד כמה המילים והדיבורים של האדם מעידים ומגלים מה הם הרהוריו ומחשבות ליבו:

שלושה אנשים הלכו בדרך ובידיהם ממון רב. השבת התקרבה, ועדיין רחוקים היו מבתיהם. נכנסו, אפוא לאכסניה שנזדמנה בדרכם במטרה לשבות בה שבתם.

החליטו לטמון את כספם בפינה נסתרת עד לצאת השבת. עם תום השבת, כאשר ניגשו ליטול ממונם, גילו לתדהמתם כי שקי הכסף נעלמו כלא היו!!!

משלא מצאוהו בכל האזור, האשימו זה את זה בגניבת הכסף. זה אומר: "אתה לקחת!" וזולתו טוען: "לא, אלמוני הוא הגנב!", והשלישי מטיח בהם: "שקרנים הנכם!" וכך התלקחה המריבה, ופותר לתעלומה - אין!

בהכירם בחכמת שלמה מלכם, החליטו פה אחד כי חכמת אלוקים בו, והוא יוכל, בודאי, גלות את הגנב.

באו שלושתם לפני המלך וסיפרו לו את המעשה כולו. חשב שלמה המלך בדעתו, ואמר: "טרם אשיב לשאלתכם, אבקש מכם בקשה קטנה: הואיל ורואה אני כי אנשים חכמים הנכם, רצוני לשמוע חוות דעתכם בדבר איגרת שקיבלתי לפני זמן קצר ממלך רומי, ובה ביקש לשמוע עצתי בדבר מעשה שאירע

יום ו' י"ב אלול תשפ"ה

כניסת שבת: 18:41

יציאת שבת: 19:31

רבינו תם: 20:18

הזמנים לפי אופק באר שבע

פרשת כי תצא

על השבת הגזלה, אך לפני שאשיב למלך, ארצה לשמוע חוות דעתכם."

פתח הראשון ואמר: "יש לשבח את האשה ששמרה שבועתה והלכה דרך ארוכה כדי לשאול את הבחור".

השני השיב: "ודאי יש לשבח את האיש שהתיר לה להינשא לאחר ואף ויתר על הממון" והשלישי אמר: "לדעתי, לא הבחור ולא הבחורה ראויים לשבח, אלא השודד הזקן, אשר חזר בו והשיב את הגזלה".

לשמע דבריו פסק שלמה: "אתה הגנב!" הסתכלו האנשים זה בזה בפליאה רבה. אמר שלמה: אדם זה שיבח את השודד, ובכך העיד כי גנב הוא.

כפתורו עבדי שלמה, עד שהודה בגניבה והשיב את הממון.

וזהו: "וְאִישׁ לְפִי מִהְלָלוֹ" - האיש ניכר לפי מה שהוא משבח ומהלל.

נאמר בפסוק במשלי (כח, ד): "עֲזֹבֵי תוֹרָה יִהְיוּ רָשָׁעִים, וּפִירֵשׁ רִבּוֹנוֹ יוֹנֵה ב'שַׁעֲרֵי תְשׁוּבָה' (שער ג אות קסט): "כי לולא אשר עזב את התורה, לא הלל העובר על דבריה ומיפר מצוותיה, וגם כי לא ישבח את הרשע זולתי במה שנמצא בו מן הטוב ויליץ עליו בפני בני אדם להגיד לאדם ישרו". מי שמשבח רשעים ומחללי שבת, הוא גרוע כמותם, ואילו זה המשבח תלמידי חכמים מעיד כי הינו דומה להם ושואף להיות בדרגתם כאשר שני בני אדם חוו חוויה, כגון ביקור בארץ רחוקה, והאחד מתאר באריכות את הטילים שהספיק לחוות, את המתקנים שבהם בילה, ואילו השני מאריך במקומות התורה שבהם ביקרו - מעידים הם בזה על תוכם ועל מהותם.

כשאנו מביעים דעה כל שהיא עלינו לשקול היטב ולעשות חשבון נפש גדול את מי אנחנו משבחים ואת מי אנחנו מקניטים ומבזים. לפעמים אדם אומר: "התלמיד חכם הזה צדיק, אבל למה הוא אומר ככה ולמה ככה..."

בתוכן הדיבור שלו כבר מתגלה שהוא מבזה את התלמידי החכמים ואת התורה הקדושה. יהי רצון שנזכה להתחזק במידה חשובה זו ובמיוחד לפני ראש השנה - יום הדין הקרב ובא, שבת שלום ומבורך.

פרשת כי תצא

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

"אשר קרך בדרך... ואתה עיף ויגע ולא ירא אלהים"

"ולא ירא אלהים", מסביר האור החיים בגלל שלא היו ירא אלהים בא הפחד בלבבם, כפי שכתוב פחדו בציון חטאים (ישעיהו לג'), ואם היו צדיקים לא היו מפחדים מהמלחמה, כל זה כדי לעורר אותנו לשנוא את עמלק, שבא עליהם דרך מקרה, והם יגעים ועיפים, וגם כאשר לא היו יראי שמים, מה שלא היה כן בשאר כל המלחמות שמלבד שלא היו עיפים ולא יגעים היו כולם צדיקים יראי אלהים.

גם בדרך הטבע כאשר אדם הוא עיף ויגע בגופו וגם ברוחו הוא חלש כיון שאינו ירא אלהים כי אז אין לו הגנה, לא גשמית ולא רוחנית וקל יותר שיפול או במחלה גשמית או במחלה רוחנית, זהו שורש עמלק שמנצל את החולשה של חבריו כדי להכשילו ולהחטיו.

וכאשר זוכרים את עמלק נזהרים בשעת חולשה שלא ליפול ולא לחטוא.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"גדילים תעשה לך ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה"

בפרשה זו חוזרת התורה בלשון קצרה על מצוות ציצית, פרשה זו נסמכה בחומש דברים לאיסור שעטנז (כ"ב, י"א) כדי ללמדנו שמטילים חוטי ציצית העשויים צמר בבגד של פשתן ואין חוששים לאיסור כלאים.

חכמינו ז"ל אמרו במסכת נדרים (כ"ה, ע"א): "שקולה מצוות ציצית כנגד כל מצוות התורה". כיוצא בכך שנינו במסכת מנחות (מ"ג, ע"ב) שקולה מצווה זו כנגד כל המצוות כולן.

רש"י שם מביא למאמר זה שני טעמים. א) בפרשת ציצית. "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה'". ב) "ציצית" - בגמטריא ששת מאות וחמישה קשרים ושמונה חוטים, כל אלא מצויים בארבע הכנפות. הרי תרי"ג = 613 מצוות שהוא מניין המצוות שבתורה - (מכות כ"ג, ע"ב).

דבר תורה לסעודה רביעית

תפילה באוטובוס וברכבת

הנוסע באוטובוס או ברכבת, והגיע זמן מנחה, ואי אפשר לו להתפלל בכוונה לכל הפחות באבות, ואם ימתין מלהתפלל עד שיגיע למחוז חפצו, יעבור זמן התפלה, אם הוא רגיל לכוין בתפלתו לכל הפחות בברכת אבות, רשאי למנוע עצמו מלהתפלל מנחה, ובבואו לביתו יתפלל ערבית שנים. אבל אם אינו רגיל לכוין כל כך בברכת אבות, יתפלל באוטובוס או ברכבת. בין אם התחיל לנסוע קודם זמן תפלה, שאז רשאי להתפלל תשלומין, ובין אם נסע לאחר שהגיע זמן מנחה, כל שהיה סבור שיוכל להגיע למחוז חפצו קודם שיעבור זמן תפלה, או שחשב שיוכל להתפלל תוך כדי נסיעה, ואחר כך נתברר לו שאינו כן, לא חשיב מזיד, ויש לו תשלומין.

ועל הצד היותר טוב, נכון להתנות באופן שהתחיל בנסיעתו אחר שהגיע זמן מנחה, שאם אינו חייב בתשלומין תהיה תפלתו נדבה. וכל זה כשאנו יכול לכוין באוטובוס גם אם יתפלל בישיבה, אבל אם יכול לכוין בישיבה, עדיף להתפלל מיושב בכוונה מאשר להתפלל בעומד בלי כוונה. אבל לדחות תפלתו בכדי להתפלל מעומד אינו רשאי, שעמידה אינה מעכבת כל כך. (ילקוט"י הל' תפילה)

דבר תורה לסעודה שלישית

הבן איש חי

כי יקח "איש אשה חדשה... ושמח את אשתו אשר לקח". (כ"ד, ה)

תנו רבנן: כיצד מרקדין לפני הכלה? בית שמאי אומרים כלה, כמו שהיא, ובית הלל אומרים כלה נאה וחסודה.

יש לדקדק, מדוע רק את הכלה צריך לשבח, למה חז"ל לא התייחסו לחתן? והתשובה היא: בדורות הקודמים ידענו על הרבה חכמי תבל, שהרחיבו את קריאת הרוע על האשה. וטענו כי האשה היא דבר רע לאדם. דעה מעוותת זו ניסתה להשתלט על בני אדם, בחשבם את כל מעשה לקיחת אשה "כמקח רע". לשם כך, תיקנו חכמים את חובת שמחת החתן והכלה, על ידי שמרקדים לפני הכלה ומשבחים אותה בעיני החתן. שידע כי אכן זכה להתעסק במקח טוב. ואל יחשוש בליבו שמא צודקות אותן הדעות המעוותות, וכי עליו להתעצב ביום חתונתו ושמחת ליבו. אכן משום כך, הרחיבו חכמינו בכמה מקומות אודות מעלת העניין של שמחת חתן. ובכולם אנחנו רואים כי עיקר מטרת השמחה היא לשבח את הכלה בעיני החתן, ולעורר אותו על זכיותו הגדולה במקח טוב, באשה שתהיה "עזר כנגדו".

מזבח שלם
ברוך ה' אלהינו

מישל בת רחל
אסתר בת לאה
תנצבה

"כל השונה הלכות בכל יום..."

שו"ת עם
הרה"ג אהרן נחיה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

שו"ת עם
הרה"ג בנימין זיתא

הלכות שבת
שאלה: האם מותר לשנוא רשעים מפורסמים ולקללם.
תשובה: אין לשנוא או לקלל רשעים מפורסמים, אלא אם כן יודע שאינם תינוקות שנשבו והוכיחם ולא חזרו בהם ועושים את פשעם להכעיס, והנכון לשנאותם מצד הרע שבהם, ולא בהם מצד הטוב הגנוז בהם הוא ניצוץ אלקות המחיה את נפשם האלוהית, ולעורר עליהם רחמים.
שאלה: האם מותר לצרף אדם אפיקורס למניין?
מי שעובר עבירות להכעיס - אפילו בדבר אחד דינו כגוי ואינו מצטרף למניין ודוקא אלו אשר חונכו מקטנותם על ברכי התורה והמצוות, ופרקו עול, אפילו עדיין שומרים שבת ואינם כופרים בעיקרי האמונה, אם במזיד ובשאת נפש מזלזלים באחד ממצוות התורה או דרבנן, וכל שכן אם אינם מתפללים או אינם מניחים תפילין או הולכים בגילוי ראש, אינם מצטרפים למניין.
ואם ניכר עליהם שלא מחמת זלזול עושים כן אלא יצרם תקפם, הרי זה כעובר לתיאבון ומצטרף למניין.
אומנם המחללים שבת בפרהסיא או הכופרים באחד מעיקרי האמונה (י"ג עקרים), בכל ענין אין מצטרפים למניין, ואפילו עשייתם לתיאבון (כשאינם עוברים על כך כר להכעיס), והחילונים שאבותיהם כבר פרשו מדרכי ציבור, ונתגדלו ללא תורה ומצוות, כתבו האחרונים ללמד זכות לקרבם ולצרפם במקום צורך, ובפרט כשבאים לבית הכנסת על מנת להתפלל ולומר קדיש וכדו' ואפילו שהם מחללים שבת בפרהסיא, ויודעים שהתורה אסרה, אבל אינם יודעים חומר האיסור.

הקלוי?
(ג) האם מטל עלי לחפש אחר בעל התפילין מדין 'השבת אבדה'?
תשובה:
(א) ככל הנראה התפילין הללו גנובות, והמוציא אותן מידי הנכרי הרי הוא כ'מציל מידו', ולכן היה מתיר ליהודי לנהג כפי שנהג. (יג' גטין מ"ה, ושו"ע א"ח סי' ל"ט ס"ז).
(ב) נפסק בשו"ע (שם סי' ט): "נמצאו תפילין ביד נכרי, ואין ידוע מי כתבם - פשרים", ונתן להניחם בבכרה (כת"ס א"ח סי' ה'), לפי שאין דרך הנכרי לכתב לעצמו תפילין, על פן ודאי שמישראל הם (ט"ז). וכל זאת לאחר ששמחים הבקאים בעניני סת"ם, ישערו שהתפילין נעשו בכשרות (פסק"ת שם אות ה').
(ג) יתכן ואין כאן יאוש מצד בעל התפילין, כי הוא מצפה שיפלו לידי יהודי, ומאחר והן משמשות, אולי יוכל הבגלים להפיקן בטביעות עין.
ואם הכריז המוציא ולא מצא את בעליהן, ורשאי להניחן, כמבאר בשו"ע (ח"מ סי' רס"ז סעיף כ"א): "מצא תפילין, שם דמיהן (עביר בעליהן), ומניח (המוציא) את התפילין עליו מיד אם ירצה, שדבר מצוי הוא לקנות בכל שעה". דהיינו, המוציא רשאי להחזיק את התפילין לעצמו ולהניחו, ויוצא בזה ידי מצות תפילין (אם ירצה לקנותם לעצמו), משום שפגדאי בעליהן לא נקפידו, ויתרצו לקבל את דמי התפילין מהמוציא, ולרכוש במקומם תפילין אחרות.
לסכום: מתר היה לסוחר היהודי להוציא את התפילין מיד הנכרי במרמה, וכעת עליו לחפש אחר בעל התפילין. ואם ירצה, רשאי להניחן בעצמו (כי נראות כשורות), וזאת באופן שיטשם את מחיר התפילין, ואת הסכום יתן לבעליהם לכשימצאם.

"השב תשיבם לאחיה (דברים כ"ב, א')"
מעשה שהיה בסוחר יהודי, שנסע לרגל מסחרו למדינת מקסיקו. באחד הימים, בעודו הולך בשוק, הבחין ברוכל המוכר מיני סדקית ו'מציאות'. היהודי העביר מבטו על סחורתו של הרוכל, ולפתע, אחזה בו חלחלה, כשצדה עינו זוג תפילין משמשות, שהניח הרוכל הנכרי למכירה...
שאל הסוחר: "מהו מחירן של הקביות הללו?", והרוכל נקב בסכום של מאתיים דולר. "טוב - אמר הסוחר - תן לי למדד אותם בבקשה".
והנה, לאחר שהניח את התפילין של היד והראש, פנה אל הנכרי: "רק רגע, היכן הקביות הנוספות, של יד ימין?".
הרוכל התבלבל, התבונן שוב על מרצולו, ונסה לחפש את התפילין של ימין. משלא מצאם התנצל: "אני מצטער זה מה שיש לי". אמר לו היהודי: "אתה בודאי מבין שמחיר 'תלבשת' חסרה, הוא פחות בהרבה... אני מוכן לשלם עשרים דולר בלבד".
לאחר דין ודברים, הסכים הנכרי למחיר הנמוך, והסוחר היהודי שלם וקבל לידיו את התפילין.
בתי התפילין נפתחו, ונמצא שאכן יש בהם קלף עם פרשיות הפתיחות באופן נאה כהלכתן.
כעת, בא היהודי ומבקש לשאל ג' שאלות: (א) האם היה מתיר לי להונות ולשקר את הנכרי על מנת להוציא ממנו את התפילין? (יג' בשו"ע הרב, הלכות אונאה סי"א, שכתב: "אסור להטעות את הנכרי בין בשו"מ המושך בין בחשבונו, וכו' כל מרמה שבעולם אסורה במקום ומקרה, אפילו לנכרי, כגון אם יש מום במקחו צריך להודיע לווקח, אף על פי שהוא נכרי, שהרי זה מטעהו וגונב דעתו אם אינו מודיעו, והרי זה כגונב ממנו ממון ואסור מן התורה").
(ב) האם מתר להניח את התפילין

הלכות שבת
שאלה: האם מותר בשבת לחצות כביש כשחילוני מחלל שבת עוצר את רכבו ונותן לעבור האם זה נחשב להנאה ממעשה שבת.
תשובה: מותר לעבור ללא חשש אבל אסור לקפוץ לכביש ולגרום לבעל הרכב לעצור רכבו מחמת כן.
שאלה: האם מותר בשבת לחצות ברגל במעבר חציה כשהרמזור באור אדום להולכי הרגל.
תשובה: אסור הדבר.
שאלה: אדם שקיבל תו זיכוי במתנה למימוש בחנות המחללת שבת, האם מותר להשתמש בתו קניה זה.
תשובה: מותר להשתמש בתו זה ללא חשש.
שאלה: האם מותר ביום חול לצפות בסרט יום הולדת שהסריטו בשבת.
תשובה: מותר ליהנות ולצפות ביום חול בסרט יום הולדת שנעשה באיסור בשבת.
שאלה: האם מותר בשבת להניח לקטן טיטול שיש בו צבע משתנה לפי הרטיבות שבטיטול.
תשובה: מותר הדבר ללא חשש.

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מידה מרים
בת רחל

לדפואה שלומה

יוליה בת לדיסה
דוד בן מטיאנה
סולטנה
בת פרחא

לזיווג הגון

שירה
בת ציפורה

לזיווג שלם ברוכל רח

שרה בת לאורה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
תנצבה

לזיווג שלם ברוכל רח

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
תנצבה

הלכות שליח ציבור

צדיקים במיתתם קרויים חיים

את הוצאות ספריו מכספו. מטעמי צניעות, לא העסיק בביתו משרתות מעל גיל 12 ומתחת לגיל 60 משום שלא רצה להיכשל באיסור "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". (באותה תקופה רווחה החזקת משרתות ערביות בקרב יהודי בגדאד).

הרב יוסף חיים היה בקשר רציף עם מקובלי ישיבת המקובלים בית אל בירושלים, אימץ ממנהגיהם והנחיל אותם ליהודי בבל.

רבני ירושלים מתפעלים מהנער

מספרים, כי עוד בהיות הבן איש חי זיע"א בגיל ארבע-עשרה שנה, קרה שמבט עיניו נפל על מכתב שהגיע מחכמי ירושלים שפנו בשאלה בהלכה לאביו רבינו אליהו זיע"א. בזמן שעוד היה אביו מעיין בספרי הפוסקים להשיב להם על שאלתם, עבר הבן איש חי בסקירה אחת על פני השאלה וצדדיה, ומיד ישב וערך תשובה כהלכה, המנומקת בבקיות רבה, מספרי גדולי הפוסקים, ראשונים ואחרונים, ושלח אותה לחכמי ירושלים. כשקיבלו את המכתב בירושלים והבחינו בשם החתום בסופו, שמחו לראות שחכמת אלוקים בקרב הנער להבין בספרי הפוסקים ולהורות. כמה ימים אחר כך הגיעה לירושלים גם תשובת אביו. נענו והשיבוהו חכמי ירושלים שכבר בנו הקדימו בחכמה, ועליו נאמר: "שמח אביך ואמך ותגיל יולדתך". ברכתם עשתה פירות ופירי פירות, וזכו הוריו הקדושים לראותו מורה הוראות בישראל.

אי"ה יום שבת י"ג באלול יום הילולתו זיע"א

רבי יוסף חיים מבגדד ה"בן איש חי"

נולד בכ"ז באב ה'תקצ"ה לרב אליהו בן הרב משה חיים, רבה הראשי של בגדאד. בסוף המאה התשע עשרה ובראשית המאה העשרים. דודו היה חכם עבדאללה בן משה חיים. המוציאים לאור מספרים בהקדמה לספר ההלכה המרכזי שלו, "בן איש חי" שכאשר היה כבן שבע שנים, נפל לתוך באר עמוקה תוך כדי משחק ובנס ניצל. בהיותו בבור נדר שכשיצא מהבור יקדיש את כל חייו רק ללימוד תורה. את ראשית לימודיו התחיל בתלמוד תורה אצל דודו, אחי אמו, הרב דוד חי מאיר יוסף ניסים סלמאן מעתוק. בגיל 14, למרות גילו הצעיר, התקבל לבית המדרש לרבנים. "בית זלכה" בראשותו של הרב עבדאללה סומך, והיה לתלמידו המובהק. מסופר כי אביו, הרב אליהו, התכתב בשאלות הלכה עם הרב חיים פלאג'י, רבה הראשי של האימפריה העות'מאנית. אביו ידע על גדלות בנו בתורה והתייעץ עמו באחת השאלות ששלח אליו הרב חיים פלאג'י. יוסף חיים הבן שלח תשובה מפורטת בשמו, ולאחר מספר ימים שלח גם אביו תשובה. הרב חיים פלאג'י השיב לרב אליהו שבנו הקדימו כבר והוא עתיד להיות ענק בתורה. בשנת ה'תרי"א, בגיל 17, נישא לרחל, אחות רבו עבדאללה סומך, ולהם נולדו בן ובת. התפרנס משותפות עסקית עם ארבעת אחיו. למרות שלא היה שותף פעיל בניהול, הקפיד שהשותפים הפעילים ינהלו על פי ההלכה. סירב לקבל שכר כרב קהילה, ומימן

אסור למנותו לשליח צבור, ואפילו להיות שליח צבור באקראי כגון ביום פקודת השנה להוריו (אזכרה), אסור.

מחלל שבת

אדם שהוא מחלל שבת מרצון פסול להיות שליח צבור. אם חזר בתשובה, מותר למנותו כשליח צבור, שאין לך דבר שעומד בפני התשובה.

שליח ציבור בשכר

כתב הרשב"א: "א: יותר טוב ליקח שליח ציבור לתפילה בימים הנוראים, בשכר מאשר בחינם, בכדי לגדור בפני אנשים שאינם מהוגנים שקופצים בראש, וגם במקום שהשליח ציבור הוא קבוע ומקבל שכר, הוא מקפיד לבוא להתפלל בזמן, וגם מתבונן ונזהר יפה בתפלתו, ואין שום אחד שאינו הגון רשאי לעבור לפני התיבה, אין פרץ ואין צוחה. ואילו היה הדבר בחינם, כל הבא לקפוץ קופץ והרשות נתונה לכל.

סומכים

מנהגינו להעמיד אצל השליח ציבור בימים הנוראים, שני סומכים אחד לימינו ואחד לשמאלו. ואף שמרן לא כתב כן אלא גבי יום הכפורים, הוא הדין בזה גם בראש השנה.

לעבור על הפיוטים

כל אחד מהקהל ובפרט השליח ציבור ישתדלו לעבור על הפיוטים והתפילות לפני ימים נוראים, כדי שיהיו שגורים יפה בפיהם וידעו ביאורם על בוריים. (ילקוט יוסף ימים נוראים)

את מי מותר למנות לשליח ציבור?

כתב מרן בשלחן ערוך (סימן נ"ג ס"ד): שליח ציבור (בתפילות של כל ימי השנה, ובפרט בימים הנוראים) צריך שיהיה הגון, ריקן מעבירות, ושלא יצא עליו שם רע אפילו בילדותו, וצריך שיהיה עניו ומרוצה לקהל, ומעביר על מדותיו, וקולו ערב, ורגיל לקרוא בתורה בנביאים ובכתובים.

צריך שתהיה לשונו צחה לבטא את כל האותיות כתיקן. אבל אם קורא אות ח' כמו אות כ' רפויה, או אות ע' כמו אות א', ואות ק' כמו אות כ' דגושה, אין ראוי למנותו לשליח צבור (מגילה כד:).

אם אין הגון כמותו לשמש שליח צבור, מותר למנותו, ורק ישתדל להרגיל עצמו לבטא האותיות כהוגן.

חזן נשוי

לכתחילה אם אפשר עדיף שלא למנות שליח צבור רווק לעבור לפני התיבה בימים הנוראים, ויש לחזר אחר שליח צבור נשוי, והוא מבין שלשים שנה ומעלה. אולם אין זה לעיכובא. ולכן אם נזדמן חזן שהוא בן תורה, העוסק בתורה וירא ה', ואין לו שלוש שנה וגם אינו נשוי, ויודע להיות שליח צבור, ולעומתו יש איש פשוט ונשוי והוא למעלה משלושים שנה, ברור שהבן תורה קודם.

מגלח בתער

אדם שעובר עבירה, כגון שמגלח זקנו בסכין, או בתער,

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת דות

לברכה והצלחה

משה ואסתר
חודאדי
אביעד וגל
חודאדי

לברכה והצלחה

מרדכי ויפה
מזדנו וב"ב
ליאור ושיר
מזדנו

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
רון רבקה
הודיה לוי

לברכה והצלחה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה

